

Ιερομόναχος Παντελεήμων (1944-2026)

/ [Αγιορείτικα](#)

Την 29ην (παλαιόν ημερολόγιον) Ιουνίου (12.7.2026) απήλθε προς Κύριον μια εξέχουσα Αγιορειτική μορφή, ο εκλεκτός Ιερομόναχος και πνευματικός της Ιεράς Μονής Διονυσίου Παντελεήμων. Το γεγονός αυτό νομίζω πτωχεύει όχι μόνο την Μονήν της μετανοίας του, αλλά και ολόκληρο το Άγιον Όρος. Χρεωστικώς θα χαράξω πρόχειρα λίγες γραμμές, ωσάν ένα επιτάφιο άσμα επί τη εκδημία μιας αγίας μορφής, με την οποίαν έζησα και συνασκήθηκα από την αρχήν της μοναχικής του εγκαταβιώσεως.

Ο αείμνηστος υπήρξε γόνος αγίων γονέων. Η καταγωγή του ήταν από ένα ορεινό χωριό της Βορείου Ελλάδος, που ονομάζεται Σέλι. Οι γονείς του νυμφεύτηκαν λίγο πριν τον Β΄ Παγκόσμιον Πόλεμο! Ο πατέρας λεγόταν Γεώργιος και η μητέρα Δέσποινα. Κατά τον Β΄ Παγκόσμιον πολέμησε και έζησε την νίκη και την προσωρινή ελευθερία της Βορείου Ηπείρου. Μετά τον πόλεμο του 40 η οικογένεια κατέβηκε στη Βέρροια, όπου τα παιδιά σπούδασαν στην Μέσην Εκπαίδευση. Τους χάρισε ο Θεός τέσσερα παιδιά, την Αφροδίτη, την Μαρία, τον Νίκον (μετέπειτα Ιερομ. Παντελεήμων) και τον Στέργιον.

Όμως η ανάγκη για ανώτερες σπονδές τους ανάγκασε να μετακομίσουν στην

κλεινή Θεσσαλονίκη, όπου ο Νίκος απεφοίτησε με άριστα σαν Πολιτικός Μηχανικός.

Επειδή όμως μεταπολεμικά υπήρχε μεγάλη πτωχεία, ο πατέρας αναγκάστηκε να μεταβή στην Τουρκία για δουλειά. Σημειωτέον ότι ήταν άριστος τυροκόμος, βρήκε σ' ένα χωριό έναν Τούρκον, μεγαλοτσιφλικά, με πάρα πολλά αιγοπρόβατα.

Ο Γεώργιος ομολογητής πίστεως

Πριν τον Γεώργιο πέρασαν πολλοί τυροκόμοι από το αφεντικόν του, αλλά τα τυριά και κυρίως το κεφαλοτύρι, σχίζαν και δεν πουλιόνταν στην αγορά. Αφ' ότου ανέλαβεν ο Γιώργος έβγαλε τόσο ωραίο τυρί, ώστε γινόταν στην αγορά ανάρπαστο. Αυτό έγινε αφορμή να τον συμπαθήση τόσο το αφεντικό, ώστε να τον προτείνη να παντρευτή την θυγατέρα του. Μάλιστα του έλεγε δεν έχω άλληνη κόρη· όλη η περιουσία θα πέση στα χέρια σου. Ο ευλογημένος όμως Γεώργιος δεν αντάλλασε με τίποτε την πίστη του για πλούτο πρόσκαιρο. Αφού τον ενοχλούσε

πολύ και αυτός αρνείτο, τότε θυμώνει το αφεντικό, αρπάζει ένα μεγάλο κοφτερό μαχαίρι και τον απειλεί, λέγοντάς «Δέχεσαι ή να σου κόψω το κεφάλι». Ο Γιώργος τί έκαμε. Σκύβει το κεφάλι λέγοντας, προτιμώ θάνατον παρά ν' αλλάξω την πίστη μου. Τότε το αφεντικό άλλαξε στάση και θαυμάζοντας του λέγει: Βρε, βρε τί είσαι εσύ. Από τώρα δεν σε ξαναενοχλώ. Αυτό το γεγονός τον ανέδειξε ομολογητή και κατά πρόθεση μάρτυρα.

Οι ευσεβείς αυτοί γονείς αξιώθηκαν να παντρέψουν τα τρία παιδιά τους. Αφού αποκατέστησαν τα παιδιά μια μεγάλη δοκιμασία τους ανέμενε· η Δέσποινα έπασχε από ζάχαρο σε βαθμόν όπου της έκοψαν τα πόδια. Την δοκιμασίαν αυτήν την δέκτηκαν αμφοτέροι αγόγγυστα. Ο καλός σύζυγος κάθησε στο πλευρό της συζύγου και την υπηρετούσε με όλη του την ψυχή. Ήλθε η ευλογημένη ώρα, όπου εκάλεσε ο Κύριος της Δέσποινα στα ουράνια. Έμεινε τώρα μόνος ο Γεώργιος. Καθώς μου είπε, δεν άργησαν τα προξενιά. Μια γειτόνισσα πιο νέα του πρότεινε γάμο και μάλιστα του λέγει: «Εσύ πες μόνο ένα ναι και έχω τόσα πολλά χρήματα, που ούτε θα δουλέψεις και θα τρώμε του πουλιού το γάλα». Εκείνος, όμως ήδη είχε τον σκοπόν του· της λέγει ευχαριστώ πολύ, αλλά δεν μπορώ. Ε δεν άργησε να μεταβή στο Άγιον Όρος κοντά στο τέκνον του, όπου έγινε και διέπρεψε σαν Μοναχός με το όνομα Ζαχαρίας. Αιωνία αυτού η μνήμη.

Αλλά ας επανέλθωμε στο κύριο θέμα μας. Ο αείμνηστος τότε Νικόλαος, αφού τελείωσε τις σπουδές αποφάσισε να γίνη μοναχός. Οι γονείς δεν συμφώνησαν. Του λένε για το χατίρι σου να σπουδάσης μετακομίσαμε Θεσσαλονίκη και τώρα σκέφτηκες για μοναχός! Όμως ο Νίκος αμετάκλητος μετέβη τον Ιούνιο του 1965 στην Νέα Σκήτη Αγίου Όρους στον γνωστόν φημισμένο άγιο Γέροντα Εφραίμ (τον μετέπειτα Φιλοθείτη και Αριζονίτη). Την εποχήν εκείνην όριον ενηλικιώσεως ήταν να κλείσης τα 21 χρόνια. Για λίγους μήνας ήταν ενήλικος. Είχαν δικαίωμα οι γονείς να ανακαλέσουν τα παιδιά τους, όταν ήσαν παρά ηλικίαν. Έτσι και τον Νικόλαον και μη θέλοντα τον επανέφεραν εις τα ίδια.

Τον επόμενο χρόνο ήδη εκλήθη για στρατιωτική θητεία. Όμως τί μεσολάβησε; Ο νέος αυτός εμπορούμενος από μοναχικόν πόθο στο στρατό δεν αναπαυόταν και κατά θείαν οικονομίαν έπαθε μια ψυχοσωματικήν υπερκόπωση. Αυτό έγινε αιτία να ανασταλή η θητεία.

Μόλις βγήκε από το στρατό δεν χάνει καιρό. Έρχεται στο μεγάλο Χιλανδαρινόν ησυχαστήριο Μπουραζέρι. Όπου τότε, εγκαταβιούσαμε, υπό την πνευματικήν επίβλεψη του Αγίου Γέροντός μας Παπαχαραλάμπους. Ως γνωστόν είναι ένας από τα μεγάλα αναστήματα του μεγάλου ησυχαστού των ημερών μας Οσίου Ιωσήφ. Ο Νικόλας αποφασισμένος έβαλε μετάνοια, για να μείνη οριστικά. Όμως εκκρεμούσε το ήμισυ της στρατιωτικής θητείας. Γι' αυτό και τον κάλεσαν να συνεχίση. Του λέγει ο αείμνηστος Γέροντας π. Χαράλαμπος, μη φοβάσαι παιδί μου· θα κάνουμε προσευχή και θα σε αφήσουν. Πράγματι ήταν ένα μεγάλο θαύμα· ήταν η μόνη εξαίρεση· του έδωσαν απολυτήριο στρατού. Έτσι λοιπόν από τότε (1970) μέχρι την οσίαν τελευτήν του, παρέμεινεν εις το Αγιώννυμον Όρος, εμαθήτευσε 30 ολόκληρα έτη παρά τους πόδας του μεγάλου δασκάλου της νοερᾶς προσευχής. Στο Μπουραζέρι η τάξις ήταν να κάνουμε προσευχή 5-6 ώρες στο κελλί και 2-2,5 ώρες κοινή λατρεία με καθημερινή θεία λειτουργία. Πριν την κοινή λατρεία περνούσαμε από τον Γέροντα να δώσουμε λόγο, να εξομολογηθούμε και να συμβουλευτούμε. Ο Άγιος Γέροντάς μας είχε τόσο δυνατή προσευχή, που όχι μόνο το στόμα του, αλλά και όλο το δωμάτιο μοσχοβολούσε. Ο τότε δόκιμος Νικόλαος μπαίνοντας στο δωμάτιο αισθανόταν ευωδία και κοιτούσε δεξιά-αριστερά, που είναι το θυμιατό, που βγάζει τόσην ευωδία. Ρωτά τον Γέροντα και του απαντά: Κάνε τέκνον μου προκοπή και θα δης από πού βγαίνει η ευωδία. Αυτό τον φιλοτίμησε να κάμνη εντονώτερο, πιο σκληρόν αγώνα. Αφού εξομολογητικά ανέφερε στον Γέροντα την μεγάλη πρόοδο, τότε αφού προσευχήθηκε ο Γέροντας έλαβε καθαρήν πληροφορίαν, ότι πρώτον να κείρη τον Νικόλαον σε μεγαλόσχημο Μοναχόν με το όνομα Παντελεήμων και τον άλλον χρόνο να χειροτονηθή ιερέας για τας ανάγκας του τότε κελλιού μας. Όχι μόνο αλλά σε πολύ λίγα χρόνια τον προεχείρησε και πνευματικόν της αδελφότητος. Αυτό έγινε αιτία να ξελαφρώση τον Γέροντα, ο οποίος πολλούς τους έστελνε να εξομολογηθούν στον π. Παντελεήμονα. Ο αείμνηστος αδελφός πέτυχε όχι μόνο σαν Μοναχός και πρεσβύτερος, αλλά και σαν πνευματικός. Έκτοτε πλήθος Μοναχών και λαϊκών εξομολογούνται και από σχόλια εξομολογουμένων είχε το χάρισμα, όπως και ο Γέροντάς μας, να αναπαύη ψυχές, να τις βάζη σε μια τάξη, να ζουν πνευματική ζωή.

Με την ευλογία του Γέροντός του, τον μιμήθηκε και αυτός στην ελεημοσύνη. Ο Γέροντας είχεν αρχήν, ό,τι χρήματα του έδιναν ποτέ δεν τάβαζε στο ταμείο. Είχε κατάλληλους τόπους, σε πολύτεκνους, στην ιεραποστολήν, αλλά και σε πάρα

πολλούς πτωχούς που τον έμαθαν και έρχοντο στο Μπουραζέρι και μετά στην Ιεράν Μονήν Διονυσίου. Ασφαλώς δεν έλειπαν και μερικοί απατεωνίσκοι. Ο Γέροντας όμως σ' όλους τους έδινε. Έτσι λοιπόν με ευλογία του Γέροντα και ο π. Παντελεήμων, ότι του έδιναν τα μοίραζε εκεί που υπήρχεν ανάγκη. Για τον εαυτό του, δεν κρατούσε. Όταν κοιμήθηκε βρήκανε στο κελλί του στο πορτοφόλι κάτι κέρματα μόνο. Ο Γέροντάς μας εκλήθη κατά χρονολογίαν 1979 από το μεγάλο Κελλί Μπουραζέρι στην ευαγή Ιερά Μονή Διονυσίου, όπου επί 10ετίαν διετέλεσεν ηγούμενος. Όμως ως έτι της φύσεώς του, ησυχαστής, αφού μεσολάβησε και σοβαρό καρδιακό επεισόδιο αποφάσισε να παραιτηθῇ κατά χρονολογίαν 1989. Οι πλείστοι των μοναχών είχαν ως βέβαιον διάδοχόν του τον ιερομ. Παντελεήμονα. Όμως ο Θεός δεν θέλησε να τον περιπλέξη στις διοικητικές μέριμνες. Γι' αυτό όχι μόνο δεν έγινε ηγούμενος, αλλά παρητήθη και από το προϊσταμενικόν αξίωμα και αφιέρωσεν εξ ολοκλήρου τον εαυτόν του στην άσκηση, στα Μοναχικά του καθήκοντα και στην εξομολόγηση. Εκτός από τα διακονήματα (κυρίως ήταν άριστος προσφοράρης) εναλλασσόταν στην εφημερία με τους άλλους 2-3 ιερείς. Όμως αφ' ότου χειροτονήθη ιερέας εκτός ασθενείας, ιεουργούσεν όλα τα χρόνια κάθε μέρα σε παρεκκλήσι μέχρι την ημέρα της οσίας τελευτής του.

Μετά την ολονύκτιον αγρυπνία 29 Ιουνίου, για τους Πρωτοκορυφαίους Πέτρον και Παύλον, μετέβη στο Διονυσιάτικο μετόχι Μονοξυλίτης. Όλως όμως απροόπτως εκλήθη στα ουράνια σκηνώματα, για να απολαύση τους καρπούς των πολυετών κόπων του. Το οσιακό σκηνωμά του μετεφέρθη στο Μοναστήρι μας, ένθα και την επομένη των 12 Αποστόλων, με αισθήματα χαρμολύπης κατευοδώσαμεν τον αδελφόν μας. Το μεν σώμα στη τελευταίαν κατοικίαν, την δε ψυχήν να φτερουγίζει και να συναγάζεται με τον ἅγιο Γέροντα μας, τους αγίους παππούδες, Ιωσήφ και Αρσένιον και όλα τα τέκνα του παππού μας Ιωσήφ. Αιωνία σου η μνήμη, αείμνηστε και αγαπητέ μας αδελφέ.

Μέμνησο και ημών των αδελφών στο ουράνιο θυσιαστήριο, όπου η καθαρή σου ψυχή φτερουγίζει μαζί με τους αγίους πατέρας μας και μετά πάντων των Αγίων. Αμήν.

Λογιζέσθω το παρόν ἕνα μικρό νεκρολούλουδο εις την μνήμην του αγαπητού αδελφού μου.

Ι.Μ.Δ.

Πηγή: pemptousia.gr